

I
I
I
I
I
I
I
I

S S S
S S
S
S
S
S S S S

6 6 6
6
6
6 6 6
6 6
6 6
6 6 6 ::

:::::

::

7 7 7 7 7
7
7
7 7 7
7
7
7
7 ::

K K
K K
K K
K K
K K
K K
K K

R R R R R
R R
R R
R R R R
R R
R R
R R

V V V V V
V V V V V
V V V V V
V V V V V
V V V V V

I
I
I
I
I
I
I
I ::

E E E E E
E
E
E E E E
E
E E E E E

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Pred vami je zopet dvojna številka Isker. Ko je vse kazalo, da bodo prisle na svetlo že pred sv. Jozefom, smo morali počakati z izdajo zaradi tehničnih težav.

Te Iskre so odraz vsega pomembnejšega, kar se je zgodilo od izida prejšnje številke. Najprej velja omeniti mesec marec, ki je posvečen materam. V tem mesecu, v postnem času smo tudi nabirali prispevke za naš list in zdaj ob za ključku postnega časa, za Veliko noč, izdajamo 6 in 7 številko Isker.

Na začetku posta človeka nehote prevzame malodušje. Zdi se mu najbolj nemogoč čas cerkvenega leta. Cerkev sicer naroča, naj bi se človek poglobil sam vase, skušal narediti prehod k boljšemu življenju, vendar je to za danasnjega človeka skoraj nemogoče. Ujet v dirko časa in potrošniško miselnost izgublja smisel za duhovne vrednote in velik korak naprej zanj pomeni že to, če začne resno jemati svoj poklic ali šolo, ali da poiskusa izboljšati svoj odnos do sočloveka. Največji korak pa je v tem, če začne izpričevati evangeljsko resnico - ne z besedo še manj z leporečjem, pač pa z življenjem

in da spozna, da je se posebej potreben pomoči tiste čudovite žene, ki jo je Bog izbral za mater učlovečeni Besedi. Naša skupnost bi morala prevzemati ob koncu postnega časa večja delavoljnost, da bi čimbolj izpolnjevali dolžnosti, da bi med nami vladali bolj človeški odnosi.

Ko bomo na veliki petek stali ob božjem grobu in zrli v skrivnost smrti, se zamislimo: vsak dan bolj se nam bliža ta neznanka; mnogo časa je slo mimo nas brez haska, neizkoriščeno. Kolikokrat smo padli! Smo vstali? Zato naj sedaj pred nami močneje zasveti Kristus - božji sin, ki nam bo pomagal vedno znova in znova vstajati!

Obenem pa uredništvo vsem želi dozivete velikonočne praznike, da bi vstali Zveličar znova prižgal svoj plamen ljubezni v naših srcih, in da bi se ob Njegovem križu učili življenja, saj nam "je zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah!"

Uredništvo

M o j i m a t e r i

V zadregi sem. Če bi ti zdaj ponudil velik šopek, bi mislila, da se norčujem, ker med nama tega ni v navadi. Nikoli mi nisi nudila kake posebne nežnosti in tudi sam nisem čutil potrebe po njej. Rada si me imela in me še imaš, prav tako jaz tebe. Res sem si včasih želel, da bi me objela, da bi naslonil glavo na tvoje prsi. Ko pa sva bila skupaj, sem se tega ustrašil, bilo me je sram. Veliko več kot objemi in poljubi mi je pomenil tvoj nasmeh. Ne veš, kolikokrat me še sedaj, ko sem včasih osamljen in žalosten, razveseli in opogumi. Kot otrok sem bil večkrat jezen nate. Nisem mogel razumeti, kako si lahko bratu ali sestri ponudila priboljšek s prav takim ljubečim nasmehom kot meni. Iz ljubosumnosti sem se hotel maščevati, a ti si bila mama.

Ko sem prvič odšel z doma, si me spremljala. Strah te je bilo zame, vendar tega nisi pokazala. Pozneje si ob slovesih skrivala solze z nasmehom, sam pa sem svojo žalost prekrival s pretirano malomarnostjo. Vsakokrat sem težko čakal ponovnega svidenja. S svojim prihodom sem te hotel presenetiti in razveseliti. Navadno si bila sklonjena nad delom. Kako lepo je bilo gledati tvoje svetle oči, kako si radostno vzkliknila in razširila roke, ko si me zagledala! Takrat je bilo lepo. Ko sem odhajal od doma za dalj časa, je bila moja želja še večja, da bi ostal doma. Tedaj pa si rekla ne. Žalosten sem spet odšel, vendar sedaj razumem. Hotela si mojo srečo.

Zato ti tedaj lahko rečem le skromen hvala, ki mi pomeni mnogo, ker ga ti razumeš!

Ivan Lov.

L Č
U

Utrujen popotnik,
Tam daleč pred njim -
drubcena luč.

Lačen, razmršen
popotnik se ustavi:

"Joj, kdaj jo doseči bo moč?

Že petdeset let,
po trnju, močvirju,
po temnem sem gozdu,
v dnevih silno oblačnih,
v popolni temi -

k tebi pešačil,
oj Luč!"

In že stopa naprej,
trije koraki -
padec v jamo.

Trudno popotnik iz nje se pobira,
saj pot je njegova
iz jam narejena.

Minevajo leta,
že desetletja:

starček pred lučjo se ustavi.

"Se korak," si pravi,

"nato si oddahnem!"

Al' komaj se je luči dotaknil,
na vse je težave in stiske pozabil.

Luč ga z mirom navdaja...

Lupus H.

P o d v e h l e t i h

V živahnem hrupu ni bilo slišati posameznih glasov, slišalo se je le kovinsko ropotanje žlic. Ni pričakoval, da bo dobil kaj pošte, vendar je na tihem le upal, kot vsi, na kako pismo. Fant, ki je delil pošto, mu je dal pismo bele, nevsiljive barve. Naslov je bil napisan s strojem. Ni se mogel spomniti, kdo bi mu pisal. Na pošto je bilo dano v Ljubljani. Le kdo bi bil? Počasi ga je odprl. Tudi vsebina je bila natipkana. Pogledal je podpis: Vlasta! Zameglilo se mu je pred očmi. Po dveh letih mu spet piše! Le zakaj, ko pa sta se takrat za vedno razšla. Ni mogel sedaj brati, ker so ga vsi okoli mi-ze radovedno opazovali. Bral jim je vprašanje iz oči: - Neki prijatelj mi piše, že dolgo se nisva videla. Okoli sebe ni videl in čutil nič več. Komaj je dočakal konec kosila. Hotel je biti sam. Poiskal si je kraj, kamor je vedel, da nobenega drugega ne bo. Vzel je pismo iz žepa. Obotavljal se je. Bi ga sploh bral? Ali ni bolje, da ga takoj raztrga? Ni zmagala radovednost, premagali so ga spomini:

D r a g i B o r i s !

Presenečen si. Vidim te, toda oprosti, morala sem ti pisati. Pred nekaj dnevi sem te videla v Ljubljani. Nekam si hitel. Tekla sem za tabo, te klicala, množica te je požrla. Spet so se mi obudili spomini na preteklost, ki sva jo skupaj preživela. Rekla sem ti srečno, vendar te nisen nehala ljubiti. Ko si se takrat odločil, si rekel, da to še ni dokončna odločitev, da te čakajo razpوتا v

življenju. Dejal si, da ne moreš ljubiti samo mene, da imaš v srcu ljubezen za marsikaj več, kot sem jaz. Ti si govoril, govoril, da se hočeš žrtvovati, darovati svojo ljubezen, svojo ljubezen po ljudeh - Najvišjemu. Razumela sem, toda verjeti nisem hotela. Vedela sem, da boš odšel, v meni pa je bilo še nekaj: upanje. Ne misli, da te odvracam od tvoje poti in poklica, da sem morda hudobna, ali se ti želim masčevati. Ne! V meni je mnogo več, nekaj, česar se ne da pogasiti z besedami ali z voljo - še vedno te ljubim.

Kmalu boš opravil maturo. Pred tabo bo odločitev, v kateri si takrat govoril. Tokrat se boš dokončno odločil. Misli pri tem tudi name, ker te ljubim.

Se vedno tvoja - Vlasta

Roka mu je omahnila. Tisti lepi trenutki! Slovo! Odločil se je takrat. Zakaj ga spet vznemirja, ko je že skoraj pozabil na vse. Ali naj odpiše? Spet se bo začelo vse znova. Toda on ne more, ne sme. Dal je še enkrat obljubo. Če jo zdaj prelomi, bo vse poteptal. Kljub temu ji je sklenil odpisati:

Vlasta,

prejel sem tvoje pismo. Kaj naj ti rečem? Da me je razveselilo, presenetilo, ujezilo? Obudilo mi je spet stare spomine, poklicalo nazaj trenutke, ki so bili samo najini. Obudilo pa mi je tudi bolečino in hkrati veličino takratne odločitve. Ne bom se več odločal, moja življenska pot je jasno načrtana. Vprašala boš: kako? Odgovoriti ti

moram: brez tebe! Te besede naj te ne prizadenejo! Ne obupaj! Zaupaj mi! Da, se vedno te ljubim, vendar ti tega, kar jaz hočem, morda ne razumes. Nocoj imamo križev pot. Pri zadnji postaji bom molil: Gospod, to je veselo oznanilo, ki si ga prinesel edino Ti, da za vsakim velikim petkom pride velika noč, za razocaranjem veselo upanje, da je smrt enega le seme novega, lepšega življenja. Daj mi moči, da bom mogel trpljenje nositi in ga tudi premagati.

Naj te moja odpoved na stre. Vedi, da boš tudi v bridkosti deležna Njegovega miru, ker On s teboj živi in trpi. Bodi srečna tudi brez mene!

Boris

Ko je zvečer glasno molil ob križevem potu, se me ju zataknilo. S težavo je povedal svoje misli. Svetla, kristalna solza mu je kanila na list v roki, toda njegov pogled, uprt na trudno sklonjeno glavo, je ostal svetel.

Ivan Lov.

N E V E M

2 X 2 = 4

tako je tudi dejstvo
da sem v solzni dolini
da da da
kje je moj cilj
v daljavi
da da da
da da da

Dadaist

K a k o s i

d o b r a

Sonce se je upiralo na porjavelo kože, ko sem stopal po vroči cesti mimo cerkve proti domu. Pred cerkvijo ni bilo nobenega več. Preveč sem se zamudil pri g. župniku. Mama bo zopet čakala s kosilom. Skoraj stekel sem, ko me je nenadoma od daleč poklical prijatelj Zvone:

- Ali boš prišel popoldne na ples?

- Morda, sem odgovoril.

- Fridi vsaj sedaj, ko si doma, saj drugič ne boš mogel priti, me je prepričljivo nagovarjal.

- Verjetno bom prišel, saj ne vem, kaj bi drugega delal! sem mu v naglici odgovoril, se poslovil in odhitel naprej. Ko sem stopil v kuhinjo, se je na mizi že kadila vroča juha.

- Zopet si hodil tako dolgo. Samo tebe smo še čakali, je nejevoljno dejala mama.

- No, no, mama, bomo pa sedaj bolj pohiteli, sem se smeje opravičeval.

Po kosilu sem ji rekel, da pojdem na ples, in da se bom vrnil proti večeru.

- Zakaj vendar? Se teh par ur, ko si doma, se boš potepal. Ostani raje tu, tako bi se rada s kom kaj pogovorila. Vsi bodo odšli, eni bodo legli, drugi šli v vas, le jaz bom ostala, je otožno dejala.

Toda kmalu se je nasmejala kot v opravičilo:

- Kar pojdi in se pogovori s prijatelji, ko se že tako dolgo nisi. Midva se bova pa zvečer kaj pomenila.

Sel sem v sobo, da bi se napravil za ples. Medtem je mama pospravila po kuhinji in odšla na dvorišče. Tudi jaz sem bil kmalu gotov in se odpravil. Stopil sem na dvorišče in zagledal mamo. Sedela je na stolu, v rokah je držala šivanko in očetove raztrgane hlače. Spala je. Obstal sem in se naslonil na bližnjo jablano. Moje oči so se zagledale na zgubano lice, ki se je zlatilo od sončnih žarkov. Lahen vetre je od nekoč prinesel veselo melodijo: "Mami, oh mami, ti moja zlata mami..." Jaz pa sem gledal v materin izmučen obraz. Potna sraga je preskakovala gubo za gubo in sonce se je v njej isknilo. Prsa so se enakomerno dvigala. Spala je izmučena od trdega življenja. Roki sta počivali na krilu in se držali šivanko in raztrgane hlače.

.....

- Au, au, ne več! Nikoli ne bom trgal hlač, nikoli več! sem kričal, medtem ko me je mama vlekla za ušesa.

- Sinoci sem ti jih zasila, danes so zopet raztrgane. Ti falot, ali jih bom res morala šivati vsak večer? Sleci se in pojdi spat.

Hitro sem se slekel in kmalu zasanzal. Ujela me je čarovnica Cirimbara. Vlekla me je za lase proti svojemu brlogu. Jaz pa sem kričal in klical mamo. Tedaj sem začutil na sebi rahlo božanje in šepetanje:

- Kaj ti je, zakaj kričiš?

- Čarovnica Cirimbara me je vlekla za lase, sem objokan in ves prepoten pripovedoval mami, ki je sedela na kraju postelje.

- To so le sanje. Priden bodi in se ti bo sanjalo o samih angelčkih.

- Kajne mami, da se tebi nikoli ne sanja kaj takega, ker si tako pridna?

- Nikoli, se je zasmejala in me odela z odejo.

Zjutraj sem se oblekel zopet v čiste in zašite hlače.

- Oh, mama, kako si dobra!

Poljubil sem jo in zbežal na dvorišče.

- Mama, tu notri me boli. Mama, strašno me boli in tako vroče mi je. Zejen sem mama, mama...

- Tu imaš čaja, popij ga, ne bo te več bolelo. Spil sem čaj in izmučen zaspal. V sanjah se mi je prikazala grda kača, ki se je ovijala okrog života in me stiskala. Kričal sem in brcal. Zbudil me je mamin glas. Bil sem zopet miren in srečen, ko sem videl, da je ona pri meni.

- Oh, mama, kako si dobra.

Potegnil sem jo k sebi in jo poljubil na solzna lica. Zapela mi je pesem in v sladkem snu sem zopet zaspal.

- Ireni si dala več kot meni. Vedno jo imaš rajši, kot mene. Ne bom govoril s teboj. Zdaj vem kako je. Kadar je treba kaj narediti, sem dober, drugače me pa ne maraš. Ne bom več govoril s teboj, ne bom! Stekel sem ven, ne da bi jo pogledal. Jezen sem tekal po poti in se spotaknil ob kamnu. Ves potolčen sem prijokal k mami. Obvezala me je in umila, tako da je bilo kmalu boljše.

- Oh mama, kako si dobra. Kajne, da nisi jezna name?

Stisnila me je in to mi je pomenilo več, kakor sto velikih kosov pogache.

Držala me je za okorno roko, vlekla s palcem po čelu in govorila, jaz sem počasi ponavljal:

- V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

- Vidiš, tako se je treba pokrižati in Jezušček te bo vesel.

Zamislil sem se in vprašal:

- Zakaj so Jezusa pribili na križ?

- Zato, ker so bili grdi ljudje. Ti pa ne smeš biti poreden, ker to Jezusa boli.

- Mama, jaz bom vedno priden. Takšen bom kot ti. Ti si najboljša mama na svetu. Oh, mama, kako dobra si ti!

.....

In sedaj je tu pred menoj. Izmučena, tako da je med delom zaspala. Kako hrapavi sta roki, ki sta me tolikokrat pobožali po licu, roki, ki sta me vlekli za ušesa, roki, ki sta mi šivali strgane hlače, roki, ki sta mi dajali veselje. In obraz, tako je gubast in robat, to je tisti obraz, ki se mi je tolikokrat smejal, me vzpodbujal in boдрil.

Ob vsem tem nisem niti opazil, da se je začelo mraciti. Začudil sem se, kako je vendar to mogoče, saj sem se tu ustavil le za trenutek in sem mislil iti na ples. Spomnil sem se mamineprošnjje, da bi se rada pogovarjala.

- Mama, sem šepetal, nevede sem ostal doma, da bi se pogovarjal s teboj. Ni mi žal, da nisem šel na ples. Spoznal sem, kaj mi pomeniš.

- Oh, mama, kako si lepa in dobra!

Večerna zarja pa je s svojo lepoto še lepsala obraz izmučene in zgubane ženice.

D v o m i

Spustite me iz kletke,
kjer tulijo zverine!
Rešite me,
ker mi trgajo drobovje!
Naj jih nikdar več ne slišim,
naj jih nikdar več ne vidim!
Njihovi kriki
mi parajo možgane,
njihovo rjojenje,
mi uničuje drobovje,
njihovi kremplji
mi grebejo v meso,
in mesarijo
mišice do kosti...
Rešite me! Rešite!
Kajti znorel bom!
Razjedajo me - D V O M I !!!

Lupus

P o s e b e n, a vendar, p u s t

Ti si šema, sem včasih dejal sestri, kadar sva se kaj sporekla. Ti si pa spaka, mi je zabrusila nazaj in tako sva šla skoraj v nedogled. Iskala sva drug drugemu priimke, ki bi naj naju čimbolj ujezili. Besnela sva, bila sva vse drugo, samo brat in sestra ne.

Enkrat v letu sva si pa le upravičeno lahko dejala vse, kar je bilo prej slabo. To je bilo na dan, ki ga navadni zemljani imenujemo Pust. Ze ves teden prej sva si naskrivaj pomerjala maske in se veselila, kako bova vse potegnili za nos, saj sem jaz navadno postal deklica, sestra pa fantek. Koliko veselja je šele bilo na sam praznik. Vse je bilo pisano, veselo in razigrano. Toda kaj, ko je to trajalo samo en dan. Drugi dan smo zopet postali to, kar v resnici smo.

Tudi v semenišču nismo pozabili na praznik veselja. Toda letos smo ga preživeli bolj kot prejšnja leta. Vodstvo semenišča nam je dalo na razpolago kar cel dal kot sprtni dan. Razdelili smo se na več skupinic in si izbrali različne cilje, katere smo hoteli doseči. Eni so se odpravili na Štjak, drugi na Caven, tretji na Nanos, eni pa celo v neznanu in na tistem neznanim kraju (Bela) so organizirali piknik. Drzno kajne, pa vendar zelo primerno za počastitev "svetega Pusta". Kako so se imele druge skupine, ne vem. V skupini, v kateri sem bil tudi sam, lahko rečem, je bilo izvrstno. Moram povedati, da je z nami, do Abrama, šel tudi g. rektor, kjer se je tudi na račun prejšnjega dne, ki je bil njegov osebni praznik, dobro izkazal v gostoljubnosti. Priskrbel nam je celo kosilo in pa na vino tudi ne smem pozabiti. Se enkrat se mu lepo zahvaljujemo in želimo še mnogo takih praznovanj. Mi smo potem nadaljevali pot med burjo in zameti. Kar oddahnili smo se, ko smo se lahko odpočili in okrepčali pri vedno dobrohotni in gostoljubni Miranovi mami. Zahvalili smo se ji in se kmalu odpravili proti Vipavi.

Toda opazili smo, da so nas kljub lepo preživetem pustnem dnevu in dobro založenem želodcu v Landolu drugi dan prav pošteno bolele okončine. Vendar nam ni bilo žal tega dne, ki nas je lepo in varno pripeljal v postni čas.

Jezo

R e v e ž ?

Zivel je popotnik,
ki ni imel ničesar
in vendar vse:
imel je Besedo!
Nekega dne
so ga porinili
v trnje
rokoc:
"Pisano je,
da moraš krvavet."
Res je krvavel
in iz njegove strani
je padel
na človeški rod
neizbrisen
madež krvi,
ki ga dviga
v višino,
v večnost.

O d g o v o r n a
i z z i v

- Semenščnik se ne obnaša tako, si mi vrgla v obraz, jaz pa sem ostal sredi asfalta, prešteval zvezde na nebu in premišljeval.

Na avtobusu. Postaja. Sedim prav v kotu zadnjega sedeža. Vstopi siv možakar in se ozira po sedežih. Naredim se neumnega, gledam skozi okno in premišljujem o Kantovih sintetičnih sodbah a priori, le da bi vsi videli, kako sem zamišljen in da sploh ne opazim možakarja, ki preiskuje avtobus. Sicer je pa še toliko drugih bliže, ki bi lahko odstopili svoj prostor.

- Toda stari, saj si vendar semenščnik: ali ne boš vstal? Spet ta moja vest. Prerinem se mimo sključenih nog in odstopim prostor. Drugim pa na obrazu berem, češ, kakšen butec sem... Kaj bi šele bilo, če bi me poznali! Semenščnik se je obotavljal odstopiti sedež! Neverjetno, pa semenščnik!

V cerkvi. Grem k obhajilu. Nazaj grede ošinem klopi. Dve tercijalki me obravnavata, ko grem mimo njih. Gotovo poglavje: semenščnik in dolgi lasje. Smešno! Ves svet bi zasovražil, če ne bi....

- Potrpi, bodi tiho! Ne veš, da te med drugimi, tudi take podpirajo... z molitvijo... pa kakšen dinarček... da bi postal "fleten g. župnik".

O Bog, kako včasih zasovražim vse te oči, ki me opazujejo.

Grem po cesti. Srečujem ljudi, mnogo ljudi; tudi dekleta.

Mnoga me privlačijo, posebno ena, ki zna lepo pogledati. Vrnem ji pogled, ne morem se premagati, da bi ostal hladan. Zopet ta občutek:

- Fant, kaj delaš, zavedaj se, da so nate usmerjene mnoge oči! Bodi semeniščnik!

O, Bog, spet te oči, kako sem sit tega. Kam bi šel, da bi ušel tem očem? Ali je to res neizbežno.

Prevajam latinsčino. Lucretius Carus. Trudim se, da bi kar najbolje prevajal. Toda - iz bližnjega tranzistorja odmeva nežna melodija: Good - bye, my love, good - bye! Zajame me val melanholiije. Cutim, kako mi zadrhti srce! Sem mar tako občutljiv? In ko begam med vrsticami heksametrov, vidim stvari, v katerih se nisem pokazal semeniščnika: njene nepremagljive oči, starega moža v avtobusu, tercijalke v cerkvi... Hudo mi je, ker sem včasih nesposoben, da bi se pokazal za... Pa saj veš in veste za koga! Čemu sploh to pišem! Odgovor je lahak, toda treba ga je znati razumeti, tako ti in vsi drugi in druge, moji predstojniki in moji domači!

Uboge tercijalke in druge kritične opazovalke! Jaz sem čisto navaden dolgolasi fant, prav tak kot vsi ljudje, le ta razlika je med menoj in drugimi, da sem semeniščnik in zato - "udri" po njem!!!

Melodije je že zdavnaj konec in iz sanjarnjenja se vračam k latinsčini:

- O, ti, Lukrecij, pa ja ni to glavni stavek: non ita diffilest rationem reddere verbis. Pa še res je tako!!!!

Miran

8. m a r e c

3 2 X X 2 3

Pristavek.

Tisočletja so sla.

Ozrao je?

Kot nekoc na zemlji.

Nic življenja!

Cudno!

Kamen.

Kipi.

Cudni.

Lepi.

Brav taki.

S podnapisi.

Materam,

za njih trud

in trpljenje,

ženam,

za njih boj.

.....
Saj res!

Na danasnji dan.

Ni jih več.

Sedaj smo mi.

Potrebovali bi jih

Pa saj imamo hladilnike.

Ivan Lov.

M y s w e e t L o r d

Večkrat poizkušam razmišljati. O čem? Da, o čem naj bi pre-mišljaj tako imenovani maturant; morda o šoli, ki jo imaš že na pretek, ali vsaj moral bi razmišljati o svoji ka-snejši usmeritvi! Kaj pomaga, ko je vse to tako daleč od tebe. Človek bi si mislil, da mlad človek hoče in vedno skusa doseči nek svetel cilj ali ideal, ki ga ima, ki ga zavestno čuti pred seboj. Toda velikokrat se ta cilj od-mika v daljavi, za njim ostane le grenak okus v ustih in baladno občutje v srcu.

Sam ne veš, kam bi se v takem primeru obrnil. Sam sebi se zazdiš droben nebogljenček, obupaš nad samim seboj; hlastaš za zrakom, ki bi ti prinašal upanje na bodočnost, upanje na življenje. Rad bi si pomagal naprej, vsakemu, ki ga srečaš, bi rad zakričal:

- Brat, sestra, pomagajta mi! Izgubil sem se!

A namesto tega srečuješ naveličane obraze vseh; tudi tis-tih, o katerih si nekoč mislil najlepše. Počutiš se oro-panega, praznega. Zjutraj moliš k Njemu, zagotavljaš mu, da ga ljubiš, a vidiš le njene modre oči, ki ti šepetajo: - Miran, pusti to! Poglej mene, nas, ki znamo živeti, ne pa zapravljati življenje. Saj se.... uničuješ!

Nekje v podzavesti se čutiš, da je to zlaganost, v tem stavku zaslutiš vso vsebino njihove notranjosti. Nekako na skrivaj te prežame misel, da bi zavpil:

- Tudi tega nočem!

A se že izgubiš ob njenih modrih očeh in lepih nogah.

Pozabiš na nekdanji cilj, še sam si začneš prizadevati, da bi pozabil, da si bil некоč idealist.

Smejiš se svojim nekdanjim trdnim sklopom, spominjaš se svojega nekdanjega zaupanja Vanj, pri vsem tem pa še misliš, da si moderen. In to postane tudi zate najvažnejše.

Ce ljudje opazijo, da je tudi tebe zajel val namišljenega modernizma, čeprav nehote, kažejo nate:

- Poglej ga, kakšen je!

Točno veš, kaj bi jim lahko odgovoril, vendar tudi veš, da te nebi razumeli. K sreči napravijo čez te križ in zadeva je zapečaten z geslom: iz tega ne bo nikoli nič!

- Tudi prav, si misliš in se vedno bolj in bolj odmi-
kaš, izginjaš...

Pride pa čas, ko v tebi ponovno vse zadrhti. Pride nova pomlad, ki te sili, da bi preobrazil svojo notranjost, da bi razklenil obroč, ki te vedno bolj utesnjuje. Znova poizkušaš najti samega sebe, svoj zunanji okvir pa pustiš neizpremenjen. Zopet te ljudje vidijo v cerkvi pri obhajilu in zopet jim daješ snov za razprave. A ne zameriš jim več; veš, da se motijo o tebi; veš, da si se prebil skozi dolgotrajno zimo in nanovo zazelenel. Na zunaj si prav tak kot prej, a pri srcu je lepo.

Tudi ko njo srečaš, ji skušaš odgovoriti na некоč postavljen aksiom mladih. Še vedno jo občuduješ, na tišem si pravzaprav zaljubljen vanjo in

Končno zagledaš daleč pred seboj некоč izgubljeno svetlo točko, ki postaja vedno svetlejša in te sili, da se ti

odmikajo njeni zlatorjavi lasje, ostajajo le še čudoviti spomini nanjo in na težaven vzpon. Zhova postaneš idealist, zaupaš sam vase in pripravljen si celo na sodelovanje z vsemi zlatolaskami in rjavolaskami, vendar na drugačni osnovi.

Vzameš kitaro v roke in zapoješ v pomladno noč:

" M y s w e e t L o r d ! "

Miran

Z a v i s t

Opajal ga je duh
rdečih vrtnic.
Zagledal se je
v veliko
rumeno sončnico,
ki se je zvijala
proti soncu.
Zavidal ji je,
ker ima toliko semen
in bi kmalu lahko
njeni potomci
zadušili svet.
Toda kljub temu
ni videl,
kako veter raznaša
prijeten vonj
rdečih vrtnic.

J e z o

N a a s i s t e n t s k e m
p r e s t o l u

Zahajoče sonce osvetljuje sklonjene glave, ki so zatopljene v učenje - če so. Ha, tam se spet nekdo izživlja.

- Stari, spravi strip! Tako debelo gleda, kot bi me prvič videl.

- Spravi, sem rekel, ali pa pojdi....! Ah, saj ni važno. Čemu se sploh razburjam za tako stvar. Saj tudi meni ni za učenje. Sicer pa sem tu samo zato, da skrbim za red in mir. Pogledam na uro. Že petnajst minut sanjarim. Jutri je zgodovina. Vprašal me bo, o tem ni dvoma. V tem oziru sem njegov ljubljencek. Zgodovina je res vedno bolj suhop.....

- Tiho...

Še klepetali bi! Ampak tišina bo. Če bi hotel, bi si jih lahko privoščil. Kaj mi morejo, če katerega "pošibam". Sam sem bil šestokrat pri višjih. Kaksne muke. Pravzaprav jim tega ne privoščim. Skušal jih bom umiriti na drug način. Nelagodno je cloveku, če se mora izpovedovati svojih grehov brez rešetak. Jutri ni matematike. Kako bi bilo, če bi jo ukinili? Gotovo bi se dvignil učni uspeh cele šole. Osebnost nimam nič proti matematiki, niti proti profesorju, ki jo predava. Mož si najbrž misli, da ga ne morem, ker mi matematika ne gre. Tako lahko postane žrtev lastne zmote. Vseeno si ne morem zamišljati koga drugega na njegovem mestu. To je pač tragika osebnosti, če je pravilno formulirana.

Le zakaj mi gre na avtobusu vedno na bruhanje. Če bo še

kdaj prisedla kakšna debeluška, kot je zadnjič, se bom delal, kot da spim, ali pa bom svoj sedež ponudil kaki starejši dami.

- Se dobro počutite? Bog pomagaj, če so vse ženske tako neumne! Kot da ne bi videla, da sem v potnih rokah stiskal belo plastično vrečko za vsak slučaj.

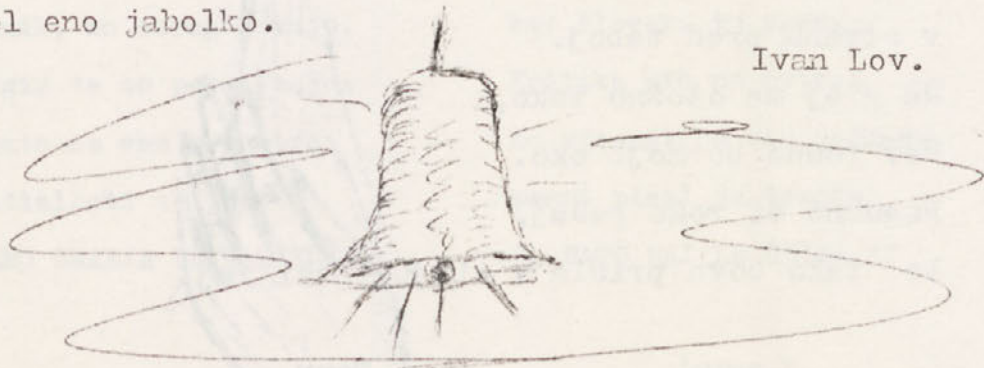
Glava me boli. Seveda, če je tako slabo vreme. Bolan bom, potem bodo pa spet rekli, da "špricam". Ne sodite, da ne boste sojeni.

Srečo sem imel danes na sprehodu, da sem šel mimo. Vsa je bila v izložbi, postrani pa je gledala, kdaj jo bom nagovoril. Poznamo mi to. Saj je še kar v redu. Dolgi plavi lasje, modre oči, vitka postava, noge, vedno se smehlja...

- Tišina, ti moram res vedno tuliti na ušesa, da študiraj! A komu se da ubadati z zvezki. Doma je sneg. Kako bi bilo lepo! Sestra bi me obmetavala s snegom, sosedova mala Metka bi se smejala in me potem jezila, da me punce zdelujejo.

Zvoni. Nič nisem naštudiral. Le kaj bo nocoj za večerjo? Po palačinkah ne morem zaspati. Zdaj bi z veseljem pojedel eno jabolko.

Ivan Lov.

G L O S A

Kritik ni, kdor kritizira,
njemu znanja primanjkuje,
naj sam pesem si zasnuje,
o, nato naj le obira!

Kritik slaven bil Kopitar,
naše pevce on je vodil,
si Prešerna je sposodil,
ga proslavil naš je Stritar.
"Čevlje sodi naj Kopitar,"
zanj odgovor, ki obira
je zapisal brez obzira
pesnik naš, France, največji,
vsega se hoteč otresti!
KRITIK NI, KDOR KRITIZIRA.

Ni pisun vsak slaven pesnik,
če se s pesmijo ukvarja,
pesnik tisto le ustvarja,
kar mu izpove peresnik,
kar mu srčnih ran pretresnih,
misel, žalost narekuje.
Kritiku, ki mu ocenjuje
njega pesmi pevajoče,
mu svetujem v bodoče:
NAJ SAM PESEM SI ZASNUJE.

Kritik kritike le piše;
včasih ga lahko zanese,
pesnik to lahko prenese,
če prebudo se ne piše.
Pesem svojo nam oriše
pesnik, ko okrog potuje.
Mnogim te so pesmi tuje;
a zato ne sme prehitro
kritizirati veliko!
NJEMU ZNANJA PRIMANJKUJE.

Pisati povesti vsake
in zaljubljenecv romane,
opis'vati srčne rane,
treba danes ni junake,
da zapišejo vse take,
kar človeka tu zanima.
Kritika nič ne ovira;
ko spoznal je vse težkoče,
pesmi pisal je tekoče'
O, NATO NAJ LE OBIRA !!

S P O Z N A N J E

Komaj sem stopil na prag življenja,
že sem se srečal s teboj -
kruta realnost.

Misli mi beže v samoto.

Tam bi te lahko

iskal, spoznaval...

in te skušal razumeti.

Zmoti me šum vetra.

Hočem biti zbran,

toča,

kaj, ko se spotaknem.

Oh, ti kruta realnost.

Tony

T R A G I K A

cesta

avto

krik

krvav madež

smrt R

žena T

otroci E

oče mrteV

krsta

R jama

i solze

c venci - nageljni

vdova

R sirote

a jok

c zakaj si to storil?

t šport šport šport šport šport šport šport šport šport

Nogometno prvenstvo

(spomladanski del)

Nemogoče si je zamisljati semeniško življenje brez nogometa. Nogomet je ena izmed odlik, ki nam pomaga popestriti življenje. Zato se marsikdo ukvarja z "žogobrcem". Vedno pa vreme ni ugodno. To velja zlasti še za zimski čas, ki zamori gojitev te priljubljene športne zvrsti. Takrat pride na spored kaj drugega. Pri tem ni izključeno prijetno zimsko spanje. Tako je bilo tudi tokrat.

Sele toplo spomladansko sonce nas je prebudilo in nas prisililo, da se zopet zapodimo za žogo. Nekateri pa, ki niso hoteli ostati samo pri "pojanju", so se odločili, da bi se tudi uradno spoprijeli.

Kmalu po prazniku sv. Jožefa je visel na oglasni deski plakat z razporedom srečanj v spomladanskem delu. Vsak razred je prispeval po dve ekipi, razen drugošolcev, ki so poslali v boj eno ekipo. Vsaki ekipi se je vsiljevala želja, da bi se v tem delu dobro odrezala in pokazala, kaj si je novega pridobila v nekaj mesečnem odmoru.

Sledil je dan pričakovanja, ko se bo začelo zares. Ta srečni dan je bil 21. marec. Tega dne so se razveselili igralci, še bolj pa navijači.

Na otvoritveni tekmi med I.a in IV.b se je zbralo mnogo gledalcev na tribuni, ki sã bučno navijali. Na igrišču pa je vladala napetost. Obe ekipi, vsaka na svojem koncu sta se prestopali po igrišču in se med seboj pomenkovali. Najbrž o taktiki. Končno se je pojavil tudi sodnik, ki je zapiskal in v areni je "zagorelo". Prva je povedla ekipa I.a

in sicer kar z 2:0. Ob koncu pa je zmagala s 5:2. Presenečenje! Sicer pa to ni bilo edino. Se dvakrat so se namreč izkazali prvošolci, saj so namreč nepričakovano remizirali z ekipama, ki sta bili že v naprej favoriti tega prvenstva. Strli so odpor II.a in IV.a. Sledila so še bolj ali manj zanimiva srečanja, ob kateri pa se ne bi bilo vredno ustavljati.

Prvenstvo se je bližalo h koncu. Prvega aprila ob 16¹⁰ je bila na sporedu še finalna tekma med II.a in IV.a. Zanj je bilo zanimanje največje. Med navijači, ki so hoteli biti originalni, saj so bili opremljeni z "lonci" in trobentami, sem opazil tudi semeniške predstojnike. Posebej bi omenil dva in sicer: g. rektorja, pristaša četrtošolcev in profesorja matematike, pristaša drugošolcev. Ko je bilo vse nared, so se pojavili na igrišču tudi igralci. Tekma se je pričela, pa ne samo za tekmovalce, ampak tudi za "kričače", ki so s svojimi "živalskimi glasovi" bolj nervirali Vipavce, kot pa tekmovalce. No ja, šalo na stran. Ekipi sta se zagrizli v boj. Obe sta si želeli zmage. Po prvem delu je bil rezultat 4:2 za IV.a. Zgledalo je že, da bodo četrtošolci zmagali in si priborili pravico, da odigrajo še eno tekmo, zaradi poraza v jeseni z istoimensko ekipo. V zmago je bil prepričan tudi "pristaš" četrtošolcev, ki je ob polčasu zapustil navijaško tribuno. Toda v drugem delu je četrtošolcem zmanjkalo moči. To so izrabili drugošolci, ki so poraz spremenili v zanesljivo zmago. Rezultat je bil 8:4. Prvenstva je bilo s tem konec.

Oglejmo si sedaj še rezultate, lestvico in strelce.

Rezultati:	Jesen	Pomlad
II.a : I.a	14 : 0	3 : 3
IV.a : I. a	11 : 2	2 : 2
II.a : I.b	9 : 0	19 : 0
IV.a : I.b	13 : 0	10 : 2
II.a : IV.a	8 : 6	8 : 4
I.a : I. b	4 : 3	10 : 2

Lestvica

1.	II.a	6	5	1	0	71 : 13	11
2.	IV.a	6	3	1	2	46 : 22	7
3.	I.a	6	2	2	2	31 : 35	6
4.	I.b	6	0	0	6	7 : 65	0

Poleg teh ekip sta igrali še ekipi I.c (v jeseni) in IV. (spomladi), ki sta dosegli naslednje rezultate:

I.c:

II.a - 0 : 25 IV. - 0 : 21 I.a - 0 : 3 I.b - 1 : 9

IV.b:

II.a - 2:9 IV.a - 5:10 I.a - 2:5 I.b - 10:3

Zaradi nesodelovanja se v celotni sezoni nista upoštevali pri vrstnem redu.

Strelci:

1. Ruter M. II.a - 50	6. Jenko J. IV.a - 14
2. Celar J. II.a - 37	7. Mozetič M. IV.b - 13
3. Ulcej Z. IV.a - 30	8. Lambergar T. IV.a - 9
4. Tori J. IV.a - 22	9. Balantič L. I.a - 9
5. Fajdiga S. I.a - 18	10. Čuk R. I.a-6

Naj še omenim, da je bilo devet avtogolov, vendar imen teh odlikovanih mož ne kaže omenjati.

Za nami je nogometno prvenstvo. Letos je bilo bolj kot kdaj, precej izenačeno - predvsem v tem zadnjem delu. Zmagal je tisti, ki je imel več volje, predvsem pa moči. To je bila II.a. Ne smem pa zapostavljati tudi ostalih ekip, predvsem I.a. Če bo tako igrala, kot je začela, lahko naredi že prihodnje leto presenečenje.

Vsem tekmovalcem želim v prihodnjem letu mnogo uspehov, navijačem pa še veliko športnih užitkov.

Tony

B o h o t n e ž

Vdahnili je
in iz pipe
se je potegnil
gost oblak
črnega dima.
Obdal ga je
in zakril.
Kasneje
se je izkazalo,
da je postal
prekajena
trda kost,
ki so jo oglodali
sestradani psi.

J e z o

V s a k e m u n e k a j,
n o b e n e m u n i č

Kakor izgleda, bo treba v semenišču za stalno naseliti patra "Sahibalda", da bo upadla izredna produktivnost angleških, francoskih in deloma tudi latinskih domačih nalog.

X X X

Semeniški kombi je še kar dobro vozilo, vendar je za morebitno uporabo semeniščnikov vedno "mobiliziran".

X X X X

Zanima me, zakaj se toliko govori o postnem času, če pa se hrana ni nič poslabsala!

X X X X X

Prejemanje nagradnih gramofonskih plošč iz Italije je gotovo posledica maturantske študijske mrzlice.

X X X X X X

Skupaj zbral ino uredil - L o v i

M A L I O G L A S I

Zaradi prepovedi obiskovanja vipavskih gostiln, kupim 500 literski sod, poln vina! Sod vrnem na koncu leta!
Cenjene ponudbe pod šifro "Se ga bomo pili!"

Maturant, s štiriletnimi izkušnjami honorarno poučuje "umetnost plonkanja", za vse nižje razrede! Pridite, še je čas!

Ponudbe pod šifro: "Če hočeš izdelati, se mi javi!"

Prodam malo rabljene teniške copate. Interesente sprejemam v četrtem razredu, vedno, razen med odmori!

Sifra: "Luknjé še opazil ne boš!"

Semeniški vlomilec išče sodelavca za dobro načrtovan rop. Garantiram stoodstoten uspeh podviga! Javi se mi pod šifro: "Barvna televizija!"

Vem, da težko premikaš svoje noge med sprehodom. Iz bogatih izkušenj posredujem stokrat preizkušeno zvrst pohajanja.

Honorar vrnjen, če učenec naredi več kot 254 korakov!

Sifra: "Od Midjaitija Nasir do Buffeta je ravno polje!"

Reven vipavski profesor zaradi pomanjkanja financ kupi rabljen svinčnik. Interesenti naj sliko svinčnika, dolžino in ceno sporočijo pod šifro: "Prvarčki čakajo na klanje!"

Urednik Malih oglasov: Mojster L U C K O

HISTORIE
VON
KARL

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi
L E T O: VI

S T E V I L K A: 6-7 9. aprila 1974

N A S L O V U R E D N I S T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Miran Mozetič

Marjan Jezernik

Zvone Ulcej

O D G O V O R N I U R E D I K:

Pavel Sporn

V I N J E T E: Tori Jože - Cotl

M A T R I C E: Berčan Tone - Berč

R A Z M N O Z E N O: v 150 izvodih

T I S K: Franky & co.

C E N A: 3,50 din

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo

KNJIŽNICA

Leto VI,

ISKRE

Inv. št.

19083

000000190831

Škofjska gimnazija

Semenišče Vipava

19083